

ЮЛИЙ

Въ душата ми презъ тебе, жътвенъ юлий,
е бликвалъ сѣвгашъ пѣсененъ потокъ,
когато следъ мъртвешки пекъ забрули
проливенъ дъждъ, и люто като глогъ,
онуй тракийско слънце пакъ зажули
гърба ми като съблѣкло на смокъ;
когато надъ житата, още руйни,
фучагъ вихрушки огнени и буйни.

Въ ума ми се възправяшъ цѣлъ въ покой,
широкъ, бездѣненъ край! Подъ твоя юженъ,
непоносимъ, безцвѣтенъ, палящъ зной
снагата ми се кже; пакъ задруженъ.
едва дочуванъ звѣнъ издаватъ рой
невидими мухи; и теменуженъ,
болезненъ кръгъ въ очигъ ми пламти;
и горе облакъ като снѣгъ блести.

Когато се изхлува като плѣсъкъ
издута зърно, и отъ хълмъ до хълмъ,
надъ житната тава, залѣни въ блѣсъкъ,
огромни облаци съ тържественъ грѣмъ
процѣпватъ маранята, — въ своя плѣсъкъ,
бушуващо поле, стопень да съмъ
въ прѣстыта, на тая музика могща
и звучна съ пълно гърло ще отвръщамъ.